

DIGTEREN PÅ ASSISTENS KIRKEGAARD

Min bedste ven i gymnasiet, som hed Adolf Theodor Nielsen, har efter al sandsynlighed haft en virkelig mærkelig karriere, eller jeg skulle måske snarere sige, at han i sin egen forestillingsverden har haft en strålende og helt igennem usædvanlig karriere, der blot ikke er blevet bemærket af hans omgivelser. I gymnasiet kaldte vi ham alle sammen for AT, fordi han selvfølgelig hadede sit fornavn, men også havde det svært med sit mellemnavn, som han fandt al for gammeldags. Lærerne kaldte ham selvfølgelig for Theodor, da de var for fintfølede til at bruge hans fornavn.

Han begyndte at skrive historier, mest noveller, allerede i gymnasiet. Når AT, Carsten og jeg havde vores matematikandelsligningssammenkomster, begyndte han altid, når vi var færdige med opgaverne, at læse højt af sine sidste værker. Han læste en eller to historier og nogle gange også et digt. Dette var et fast mønster, som ikke kunne ændres. Jeg ved virkelig ikke, hvem der havde startet dette mønster, men jeg

tror, at det var AT, som bare begyndte at læse højt uden at spørge os.

Efter gymnasiet begyndte jeg at studere matematik, Carsten skulle studere medicin, og AT sagde, at han ville studere livet selv. Han ville gå på livets universitet, som han udtrykte det. Jeg tror, at han havde nogle russiske dissidentforfattere som forbillede. Et såkaldt respektabelt studium var intet mindre end en begrænsning af den menneskelige evne til at leve et kreativt og autentisk liv. I begyndelsen så vi hinanden jævnlgt. Men som tiden gik, og som en konsekvens af hans mange afslag fra forlagene, blev AT mere og mere arrogant, og vores møder blev mindre hyppige. Når vi mødtes begyndte han med det samme at klage over forlagsredaktørernes ringe litterære niveau. "De ved ingenting om litteratur," sagde han. "De forstår ikke nye og grænseoverskridende tekster. De læser kun manuskripter, hvis de tror, at de kan tjene penge på dem."

"En virkelig seriøs forfatter har ikke en kina-mands chance her i dette lille og indskrænkede bondeland," erklærede han til sidst, og vi skulle ikke stille spørgsmål ved den konklusion.

Efter tre år kom bruddet brat. Det var Carsten, som vovede at stille spørgsmål til en af AT's ytringer om forlagsredaktørernes totale uvidenhed om litteratur.

AT reagerede på en så voldsom måde, som vi aldrig før havde set. Med et ligblegt ansigt, fortrukket af vrede, kaldte han os begge nogle komplet uinteressante og ignorante personer, som han aldrig mere ville spille sin tid med at være venner med.

Og det var så det. Men på en mærkelig måde må AT have været den centrale figur i vores lille venskabsgruppe, for Carsten og jeg så godt nok hinanden nogle få gange efter bruddet, men så mistede vi også helt kontakten med hinanden.

Tyve år efter fandt jeg Carsten på Facebook, og vi fik kontakt med hinanden igen. Da vi mødtes, begyndte vi naturligvis med at tale om AT, og ideen dukkede op, at vi skulle prøve en genforening af vores gamle gymnasiegruppe. Det var let nok at finde AT på internettet, men det var ikke let at komme i kontakt med ham. Det var Carsten, som ringede til ham. Jeg sad lige ved siden af, da han ringede op, så jeg fik en temmelig god fornemmelse af samtalen.

AT viste sig at være endnu mere arrogant og indebrændt aggressiv end før. I løbet af samtalen fik han hånet Carsten og mig for at have velbetalte jobs som respektivt praktiserende læge og matematiklærer i gymnasiet. Disse middelmådige og uopfindsomme jobs, som ligesom lå grydeklare for jævnt begavede

mennesker uden ambitioner, fordi de ikke formåede andet, sukkede han. Jeg kunne høre, at AT snakkede, og da samtalen endelig sluttede, erklærede Carsten: "Vi skal helt sikkert ikke se ham igen! Absolut nej!"

Men denne samtale med AT blev på en mærkelig måde den gnist, der revitaliserede vores venskab. Vi begyndte at mødes i det mindste en gang om måneden, hvor vi talte om dengang i gymnasiet og om AT. Jagten efter information om hans liv blev en besættelse for os.

Det er imponerende, hvor meget internettet i dag gør det muligt for folk at finde information om deres medmennesker. Gennem forskellige kanaler samlede vi langsomt spredte oplysninger om hans liv. Elleve år tidligere var han dømt i retten for at have brudt ind i en kirke om natten. I retten erklærede han, at han ikke havde stjålet noget, men bare læst historier højt på et sted, hvor historierne ville blive hørt og forstået for deres usædvanlige og dybe indhold. Han var kravlet op i klokketårnet, hvor han lige under kirkeklokken i bælgravende mørke havde læst tre historier og et digt højt for klokketårnets duer. Da han blev spurgt, hvorfor han ikke havde brugt kirkerummet og læst foran alteret eller fra prædikestolen, svarede han, at det ville have været en skændsel at vanære disse sakrale steder. Hans historier overskred kløften mellem

sekularismen og det religiøse, hvilket var grunden til, at ingen forstod dem. Han blev spurgt, om han da følte sig som et miskendt geni, hvilket han svarede ja til. Han blev dømt og fik en mindre bøde, som han accepterede uden at anke.

Et år senere blev han dømt igen for den samme forbrydelse, og denne gang fik han 4 uger bag tremmer, som han igen accepterede uden at anke. I retten sagde han, at han ikke kunne acceptere menneskelige eller guddommelige love, som ikke respekterede den menneskelige frie ånd, men at han på den anden side vidste, at han ikke kunne sætte sig op imod overmagten.

På dette tidspunkt var han begyndt at figurere i sensationspressen som en excentrisk figur, som om natten luskede rundt på kirkegårde for at læse uforståelige historier og digte op for gravstedernes døde personer. Senere fandt vi en avisomtale om Henrik Hertz' familie, som havde klaget over, at AT vanhelligede deres elskede forfaders minde ved at læse underlige historier højt ved hans grav, historier, som den gamle skuespilforfatter aldrig ville have kunnet goutere.

Her endte så historierne, det var muligt for os at grave op. Vi kunne ikke finde flere kilder om AT og hans liv.

Men Carsten og jeg så stadig hinanden, og vores væsentligste fællesinteresse var stadig AT. Vi tænkte

tit på, hvor dejligt det kunne være, hvis vi stadig var tilbage i de gode gamle gymnasiedage med AT. Men selvfølgelig: Tiden vender aldrig tilbage, og AT kunne aldrig blive den AT, vi kendte dengang.

En dag var der en notits, hvor man søgte slægtninge eller venner til en Adolf Theodor Nielsen. Carsten og jeg var de eneste, som henvendte os.

Vi slog os sammen og bekostede en begravelse på Assistens Kirkegård. Det var et sted, han helt sikkert ville have foretrukket, hvis han var blevet spurgt, og på en måde følte vi, at han fortjente det. Han havde jo gjort sit liv til en meget mærkelig historie, som var ud over det sædvanlige, så han fortjente at ligge derude i et forfatterfællesskab af både store og mindre store forfattere. Nu har han fundet hjem og ligger blandt H.C. Andersen, Søren Kierkegaard, Peter Faber, Hans Scherfig, Kjell Abel, Michael Strunge og mange andre mere eller mindre kendte figurer fra den kulturelle verden.

Adolf Theodor Nielsen ligger nu på Assistens Kirkegård. På hans gravsten står der:

Adolf Theodor Nielsen, kaldet AT. Forfatter. 1/4 1947 – 27/12 2008. Må dit ukendte forfatterskab leve i evighedernes evighed.

Hvorfor vi gjorde det? Når det kommer til stykket, kan mennesker ikke forlade hinanden, og selv om vi ikke så så meget til ham, var han dog vores ven gennem hele livet.